

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΒΑΛΛΩΡΙΤΟΥ

Ἐξεδόθησαν σήμερα εἰς δύο ἡλικίαις τόμοις καλλιτεχνικώτατα ἐκτυπωθέντας ἐν τῷ Τυπογραφείῳ τῶν Ἀδελφῶν Περγῆ ἅπαντα τὰ ἔργα τοῦ κορυφαίου τῶν ποιητῶν τῆς Νέας Ἑλλάδος. Ἐν τῇ ἐκδόσει ταύτῃ περιλαμβάνονται καὶ ἀνεκδότα τινὰ ποιήματα, ἐξ ὧν εὐμενῶς παραχωρηθέντα δημοσιεύομεν τὸ Πρῶτον τῆν πεσοῦσαν στηλήν τοῦ Ὀλυμπίου Διός, τὸ ὅποιον ἄρτι δὲν φτάνεται τελείως ἐπιχειρησμένον ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ καὶ τὸ τελειότερον Φιλί.

Δ. τ. Ε.

Εἰς τὴν Πεσοῦσαν Στὴν ἑλλην τοῦ Ὀλυμπίου Διός

Σβύνοντ' ἀστέρια φλογεῶν μὲς ἔς τοῦ οὐρανοῦ τὰ βάθην,
Ἐμπρὸς μου ἀκλόνητο βουνὸ ἐσάλευε κ' ἐχάθην
Μὲς ἔς τοῦ πελάου τὸ βάραγμα ... Κι' ὡς τόσο εἶχα πιστέψει
Ὅτι δὲ θάτον ἀρκετὴ γιὰ νὰ σὲ καταστρέψῃ
Τῆς μοίρας ὄλ' ἢ δύναμις. . . Ἀγαπητό μου χτίριο,
Ἀσημονημένης γενεᾶς ἄταφο μεγαθήριο!
Δέξου τὸ μοιρολόγι μου . . . Ὅταν σὲ βλέπω κλαίω . . .
Σὰν νῆσους ραχοκόκκαλο προκατακλυσμαῖο
Ὁ χρόνος σ' ἐξεκλείδωσε καὶ κάθε σου σφοντύλι
Σέπεται τώρα κατὰ γῆς καὶ τὸ πατοῦν οἱ σκύλοι . . .
Ἀκατανόητος θυμὸς, ὄργη Θεοῦ, κατάρα!
Νῶρχονται πάντ' ἀνέλπισταις βρονταῖς, σεισμοῖς, ἀντάρα
Καὶ νὰ μᾶς ρίχνουν κατὰ γῆς τῶνα σιμ' ἀπὸ τ' ἄλλο
Ὅτι κ' ἂν ἔχωμε ψηλὸ, θεόρατο, μεγάλο . . .
Καλλίτερα γιὰ σένανε! Σκέλεθρο χαλασμένο
Νὰ μὲν ὀλόρθο εἶν' ἄσχιμο, καλλίτερα γυρομένο!
Ἄμετραις εἶδες γενεαῖς νὰ λάμπουν, νὰ γεράσουν,
Νὰ λυώσουνε σὰν τὸ κερί. . . Βαρβάρους νὰ περάσουν
Σὰ σίφουνας κατάμαυρος. . . ἄκουσες τὸ σφιροῦ τους
Νὰ σοῦ συντριῖν τὸ κορμί . . . ἐννοιωσες τὴν πνοή τους . . .
Ἐπάνωθ' εὖ σου νὰ διαβῇ καὶ νὰ σὲ κιτρινίσῃ
Σὰ φύλλο π' ἄσπλαχνος βορειᾶς περνώντας ἔχει ψῆσει.
Υστερα . . . νύχτα φοβερή, κρυφὸ χτικιό, νεκρίλα,
Γεράματ' ἀποκάρωμα καὶ φράγκικη σαπίλα.

Περνᾷ κ' αὐτὸ τ' ἀνάθεμα, διαβαίν' ἡ λέπρα, ἡ ψώρα,
Κ' εὐθύς ἐπλάκωσ ἄλλο φῖδὸ τὴν ἐρημί σου χώρα
Τὴν ὄργωσαν κατάσαρκα τὰ τούρικα λεπίδια
Κ' εἶδες παντοῦ τὴ σάρκα τῆς νὰ σέρονεται κοψίδια.
Πόλεμος ἀτελείωτος γιὰ τετρακόσιους χρόνους
Μὲ πείνα, μὲ ξεκλήρισμα, μὲ σίδερα, μὲ πόνους,
Φωτιά παντοῦ καὶ θέρισμα. . . Μιὰ μέρα τὸ δουρὶνί
Τοῦ Χάρου σὰν κ' ἐστόμωσε. . . εἶπε κ' ἐκεῖνο «φθάνει!»
Ὁ κόσμος ἐξανάσανε. . . Νᾶθε βαστάξει ἀκόμα.
Χίλιας φοραῖς καλλίτερα. Ἐμαθ' αὐτὸ τὸ χῶμα
Νὰ τὸ ποτίζουν αἵματα, κ' ὅταν διψᾷ, στεριεύει. . .
Ὀλόγυρά σου κύτταξε. . . δὲ βλέπεις . . . τί δὲ ρέει . . .

Κι' ὡς τόσο σὺ δὲν ἐπεσεσ! Ὀλόρθο κυπαρίσσι
Τὰ μνῆματά μας νὰ τηρᾷς ἢ μοῖρα σ' εἶχε ἀφήσει.
Οἱ χρόνοι ἐφεύγαν φτερωτοὶ κ' ἢ νεκρικὴ εἰμορφιά σου
Ἐμενε πάντοτε ἄφθαστη. . . Μιὰ μέρα ἐκεῖ σιμά σου
Ἀκούστηκε ἄγριοσ σάλαγος. . . Στερνὴ ταπεινοσύνη,
Ἀλλόκοτη, ἀνιπόφορη σῶμελλε νὰν' ἐκείνη. . .
Ἐπάνω ἔς τ' ἀντικέφαλο μιᾶς ἄλλης ἀδελφῆς σου
Κόσμος μυρμηγκιάζε πολὺς ἔς τὰ χεῖλη τῆς ἀδύσσου